

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKÉNEK VÉGZÉSE

2004. október 15. *

A T-193/04. R. sz. ügyben,

Hans-Martin Tillack (képviselik: I. Forrester QC, valamint T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger és J. Siaens ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Docksey és C. Ladenburger, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

egyrészt az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által 2004. február 11-én a belga és német igazságügyi hatóságoknál tett állítólagos feljelentés keretében meghozandó minden intézkedés végrehajtásának felfüggesztése, másrészt az OLAF-nak a 2004. március 19-én a felperes lakásán és irodájában tartott házkutatás eredményeként a belga és német igazságügyi hatóságok birtokába került valamennyi dokumentum és információ tartalmának megszerzésétől, megtekintésétől, megvizsgálásától, vagy meghallgatásától történő tartózkodásra kötelezése iránti kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGÁNAK ELNÖKE

meghozta a következő

Végzést

Jogi háttér

- 1 Az OLAF alkalmazottai által feladataik ellátása során végzett ellenőrzésekre, vizsgálatokra és egyéb intézkedésekre az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló, 1999. május 25-i 1073/1999/EK európai parlamenti és tanács rendelet (HL L 136., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 91. o.) irányadó.
- 2 Az 1073/1999 rendelet 10. cikkének címe: „Információ továbbítása a Hivatal által”. E cikk (2) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„E rendelet 8., 9. és 11. cikke rendelkezéseinek sérelme nélkül a Hivatal igazgatója a feltehetően büntetőeljárást eredményező vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett információt megküldi az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára [helyesen: „a Hivatal igazgatója megküldi az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára azokat az információkat, amelyeket a Hivatal belső vizsgálatai során feltehetően büntetőeljárást eredményező cselekményekről szerzett”]. A vizsgálattal kapcsolatos elvárásokra is figyelemmel az igazgató egyidejűleg tájékoztatja az érintett tagállamot is.”

Tényállás

- 3 A felperes újságíró, a német *Stern* magazin alkalmazásában áll.

- 4 A felperes két újságcikket írt a Van Buitenen, az Európai Közösségek tisztviselője által megállapított több szabálytalanságról, amelyek a *Stern*-ben 2002. február 28-án és március 7-én jelentek meg. E cikkekből kiderült, hogy a felperes részletekbe menően ismerte a Van Buitenen által fogalmazott, 2001. augusztus 31-i memorandum (a továbbiakban: Van Buitenen memorandum), valamint az említett memorandumra vonatkozó, 2002. január 31-i és február 14-i két bizalmas, belső feljegyzés (a továbbiakban: belső feljegyzések) tartalmát.

- 5 2002. március 12-én az OLAF az 1073/1999 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően belső vizsgálatot indított annak érdekében, hogy megállapítsa, melyek az Európai Közösségek azon tisztviselői, illetve egyéb alkalmazottai, akiktől a Van Buitenen memorandum és a belső feljegyzések kiszivárogtak, ami ezek nyilvánosságra kerülését eredményezte.

- 6 Az OLAF 2002. március 27-i sajtóközleményében, amelyben bejelentette az említett vizsgálat megindítását, jelezte: „[n]em kizárt, hogy e dokumentumok megszerzéséért az OLAF-nál (vagy esetleg valamely másik intézménynél) valakinek pénzt fizettek”.

- 7 A *Stern* 2002. március 28-án kiadott egy sajtóközleményt, amelyben megerősítette, hogy a Van Buitenen memorandum és a belső feljegyzések a birtokában vannak, azonban tagadta, hogy bármely munkatársa a Bizottság bármely tisztviselőjének vagy egyéb alkalmazottjának pénzt fizetett volna e dokumentumok megszerzéséért.

- 8 A felperes azt követően, hogy kérte az OLAF-ot az ellene felhozott vesztegetés vádjának visszavonására, 2002. október 22-én az európai ombudsmanhoz fordult. 2003. június 18-án az európai ombudsman bemutatta ajánlástervezetét az OLAF-nak, amelyben arra a következtetésre jutott, hogy a vesztegetésre vonatkozó állítás a 2002. március 27-i sajtóközleményben — bizonyító ténybeli elemek hiányában — hivatali visszásságnak minősül, és hogy az OLAF-nak meg kellene fontolnia a közleményben említett, vesztegetésre vonatkozó állításainak visszavonását. Ezen ajánlásra válaszul az OLAF 2003. szeptember 30-án közzétette az „Az OLAF tisztázza a nyilvánvaló információkiszivárgást” című sajtóközleményt, amelyről tájékoztatta az európai ombudsmant is. Az ombudsman 2003. november 20-án meghozta határozatát, amelynek következtetései közé egy kritikai megjegyzést is belefoglalt.
- 9 2004. február 11-én az OLAF az 1073/1999 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének megfelelően megküldte az információkat a brüsszeli (Belgium) és a hamburgi (Németország) ügyészségnek, ismertetve a 2002. március 12-én indított belső vizsgálat eredményeit.
- 10 Az információ továbbítását követően Belgiumban vizsgálat indult szakmai titoktartás megsértése miatt. 2004. március 19-én a belga szövetségi rendőrség a brüsszeli vizsgálóbíró utasítására házkutatást tartott a felperes lakásán és irodájában. A felperes számos dokumentumát és egyéb tárgyát lefoglalták. 2004. március 23-án a felperes a lefoglalás ellen jogorvoslással élt az ügygel megbízott vizsgálóbírónál, aki ezt elutasította. 2004. áprilisában a felperes a *chambre des mises en accusation*-nál (vádtanácsnál) fellebbezést nyújtott be e határozat ellen.

Eljárás

- 11 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalába 2004. június 1-én beérkezett keresetleivel eljárászt indított egyrészt azon intézkedés megsemmisítése iránt, amellyel az

OLAF 2004. február 11-én egyes információkat megküldött a brüsszeli és hamburgi ügyészségeknek (a továbbiakban: vitatott intézkedés), másrészt annak a kárnak a megtérítése érdekében, amelyet ezen határozat és az OLAF által elfogadott, kapcsolódó aktusok miatt elszenvedett.

12 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalába 2004. június 4-én beérkezett külön iratban az EK 243. cikk alapján kérte az ideiglenes intézkedésről határozó bírótól, hogy:

- rendelje el az OLAF által 2004. február 11-én a belga és a német igazságügyi hatóságoknál tett feljelentés alapján megteendő valamennyi intézkedés és aktus végrehajtásának teljes egészében vagy részben történő felfüggesztését;

- rendelje el, hogy az OLAF tartózkodjon a 2004. március 19-én a felperes lakásán és irodájában tartott házkutatás — amely a felperes iratainak, számítógépének és egyéb tárgyainak lefoglalásához vezetett — eredményeként a belga igazságügyi hatóságok birtokába került valamennyi dokumentum és irat tartalmának megszerzésétől, megtekintésétől, megvizsgálásától, vagy meghallgatásától;

- az eljárás folytatásáig és az OLAF észrevételeinek beérkezéséig azonnali hatállyal rendelje el, hogy az OLAF — az Elsőfokú Bíróság elnökének e fenti két kérelem ügyében hozott határozatára is figyelemmel — tartózkodjon a 2004. február 11-i feljelentése alapján hozandó bármely intézkedés megtételétől;

- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére;

 - rendeljen el minden egyéb, szükségesnek ítélt intézkedést.
- 13 A Fédération internationale des journalistes (Nemzetközi Újságírószövetség, FIJ) a Hivatalnál 2004. június 17-én beérkezett irattal beavatkozási kérelmet nyújtott be a felperes kérelmeinek támogatása végett.
- 14 2004. június 21-én a Bizottság előterjesztette az ideiglenes intézkedések iránti kérelemre vonatkozó írásbeli észrevételeit.
- 15 2004. június 28-án a felperes előterjesztette az FIJ által benyújtott beavatkozási kérelemre vonatkozó észrevételeit. A Bizottság nem terjesztett elő észrevételt a számára meghatározott határidőn belül.
- 16 2004. július 19-én a felperes és a Bizottság részvételével informális találkozóra került sor az ideiglenes intézkedésről határozó bíró előtt. E találkozó során a felek vállalták, hogy megvizsgálják a jogvita egyezség útján történő rendezésének lehetőségét. A Bizottság az Elsőfokú Bíróság Hivatalánál 2004. július 30-án nyilvántartásba vett levelében előterjesztette az egyezség útján történő rendezés lehetőségére vonatkozó észrevételeit. 2004. augusztus 9-én a felperes benyújtotta válaszat a Bizottság észrevételeire.
- 17 A felperes és a Bizottság észrevételeinek ismeretében az Elsőfokú Bíróság elnöke felhívta a beavatkozót az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre vonatkozó észrevételeinek előterjesztésére.

- 18 A beavatkozó 2004. szeptember 7-én előterjesztette észrevételeit.
- 19 2004. szeptember 14-én és 15-én a felperes és a Bizottság előterjesztették az FIJ által benyújtott beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeiket.

Indokolás

- 20 Az EK 242. és az EK 243. cikk, valamint az EK 225. cikk (1) bekezdése alapján az Elsőfokú Bíróság, ha a körülmények alapján szükségesnek tartja, elrendelheti a megtámadott jogi aktus végrehajtásának felfüggesztését vagy a szükséges ideiglenes intézkedéseket.
- 21 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 104. cikkének 2. §-a úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek meg kell jelölnie a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek valószínűsítik (*fumus boni juris*) a kért ideiglenes intézkedés szükségességét. Ezek konjunktív feltételek, így tehát el kell utasítani az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, amennyiben az egyik feltétel nem teljesül (lásd az Elsőfokú Bíróság elnöke C-268/96. P (R). sz., SCK és FNK kontra Bizottság ügyben 1996. október 14-én hozott végzésének [EBHT 1996., I-4971. o.] 30. pontját). Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben mérlegeli az ügyben szereplő érdekeket (lásd a Bíróság elnöke C-445/00. R. sz., Ausztria kontra Tanács ügyben 2001. február 23-án hozott végzésének [EBHT 2001., I-1461. o.] 73. pontját).

A beavatkozási kérelemről

- 22 A Bíróság alapokmánya 40. cikkének második bekezdése értelmében, amelyet az alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint az Elsőfokú Bíróságra is alkalmazni kell, magánszemélyek azzal a feltétellel avatkozhatnak be az eljárásba, ha valószínűsítik, hogy a jogvita kimeneteléhez jogos érdekük fűződik.
- 23 A jogvita kimeneteléhez fűződő jogos érdek alatt olyan közvetlen és fennálló érdeket kell érteni, hogy adjanak helyt azon fél kérelmeinek, amelyet a beavatkozó támogatni kíván (lásd a Bíróság elnöke C-186/02. P. sz., Ramondín és Ramondín Cáspuslas kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott végzésének [EBHT 2003., I-2415. o.] 7. pontját). Ezért a beavatkozás megengedéséhez ellenőrizni kell, hogy a beavatkozót a megtámadott aktus közvetlenül érint-e, és hogy a jogvita kimeneteléhez fűződő érdeke bizonyított-e (lásd a Bíróság elnöke C-151/97. P(I). sz. és C-157/97. P(I). sz., National Power és PowerGen kontra British Coal és Commission ügyben 1997. június 17-én hozott végzésének [EBHT 1997., I-3491. o.], 53. pontját).
- 24 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon reprezentatív egyesületek beavatkozása, amelyek célja a tagjaikat érintő elvi kérdéseket felvető ügyekben tagjaik védelme, megengedett (a fent hivatkozott National Power és PowerGen kontra British Coal és Bizottság végzés 66. pontja, és a Bíróság elnöke C-151/98. P. sz., Pharos kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 28-án hozott végzésének [EBHT 1998., I-5441. o.] 6. pontja; az Elsőfokú Bíróság elnöke T-53/01. R. sz., 2001. május 28-án hozott végzésének [EBHT 2001., II-1479. o.] 51. pontja). Valamely egyesületnek különösen akkor lehet megengedni a beavatkozást valamely ügyben, ha az érintett ágazat vállalkozásainak jelentős részét képviseli, ha céljai közé tartozik tagjai érdekeinek védelme, ha a jogvita olyan elvi kérdéseket vethet fel, amelyek az érintett ágazat működését érintik, tehát ha tagjainak érdekeit a meghozandó ítélet vagy végzés jelentős mértékben érintheti (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-87/92. sz., Kruidvat kontra Bizottság ügyben 1993. december 8-án hozott végzésének [EBHT 1993., II-1375. o.], 14. pontját).

- 25 Végül ki kell emelni, hogy a beavatkozási jognak az egyesületek tekintetében való tág értelmezése azt célozza, hogy jobban meg lehessen ítélni az ügyek összefüggéseit, elkerülve a nagyszámú egyéni beavatkozást, ami hátráltatná az eljárás hatékonyságát és megfelelő lefolyását (a fent hivatkozott National Power és PowerGen kontra British Coal és Bizottság végzés 66. pontja).
- 26 Az FIJ kérte, hogy beavatkozhatson a felperes kérelmeinek támogatása végett. Ezzel kapcsolatban előadja, hogy nonprofit nemzetközi egyesület formájában szervezett nemzetközi szakszervezet, jelentős számú tagot képvisel, céljainak és tevékenységének részét képezi tagjainak képviselete és az újságírók szakmai és szociális jogainak világméretű védelme, illetve hogy a jelen ügy a tagjait érintő elvi kérdéseket vet fel.
- 27 A felperes úgy nyilatkozik, hogy nincs kifogása az FIJ kérelme ellen. A Bizottság nem terjesztett elő észrevételt.
- 28 Mindenekelőtt ki kell emelni, hogy az FIJ állítása szerint — amelyeket a felperes és a Bizottság sem vitatott — 109 országból több, mint 500 000 embert képvisel. Az FIJ-t tehát úgy lehet tekinteni, mint amely az érintett ágazat jelentős számú tagját képviseli.
- 29 Ami pedig az FIJ céljait illeti, alapszabályának 3. szakasza szerint célja „[a]z újságírók jogainak és szabadságainak védelme és erősítése”, valamint „[a]z információ-, a médiaszabadság és az újságírás függetlenségének tiszteletben tartása és védelme, különösen az újságírók jogai megsértésének felderítése és figyelemmel kísérése, valamint az újságírók és munkájuk védelme érdekében történő fellépés útján”.

- 30 Végül a jelen ügy különösen azt a kérdést veti fel, hogy az esetlegesen bizonyos újságírói források felfedését eredményező információk továbbítása valamely közösségi szerv által a nemzeti hatóságok számára az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alapján bizonyos körülmények között jogellenes-e, és hogy az ilyen továbbítás alkalmas-e arra, hogy az e forrásokat felhasználó újságíró pályafutásának és hírnevének olyan kárt okozzon, amelyet kártérítési kereset keretében orvosolni lehet. Jelen esetben különösen az a kérdés merül fel, vajon az ideiglenes intézkedésről határozó bíró hozhat-e, és adott esetben milyen körülmények között hozhat olyan ideiglenes intézkedéseket, amelyek valamely közösségi intézményt arra köteleznek, hogy tartózkodjon a nemzeti igazságügyi hatóságokkal való minden érintkezéstől egy, ez utóbbiak által megindított nyomozati eljárás vonatkozásában. Mivel az ideiglenes intézkedésről határozó bíró álláspontja ezekben a kérdésekben potenciálisan érinti az újságírói források védelme elvének terjedelmét, ezért érintheti az FIJ tagjainak munkakörülményeit.
- 31 Mivel tehát az ideiglenes intézkedésről határozó bíró álláspontja érintheti az FIJ érdekeit, az FIJ beavatkozási kérelmének helyt kell adni.

A megsemmisítés iránti kereset prima facie elfogadhatósága

- 32 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érdemi kérdésre vonatkozó kereset elfogadhatóságának kérdését főszabály szerint nem kell az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban megvizsgálni, mivel az előre befolyásolhatná az alapügyben hozandó határozatot. Ezzel szemben, ha az alapügyben benyújtott kereset — amelyhez az ideiglenes intézkedés iránti kérelem kapcsolódik — nyilvánvaló elfogadhatatlansága merül fel, szükségessé válhat olyan tényezők bizonyítása, amelyek alapján valószínűsíthető az alapkéreset elfogadhatósága (a Bíróság elnöke 376/87. R. sz., *Distrivet kontra Conseil* ügyben 1988. január 27-én hozott végzésének [EBHT 1988., 209. o.] 21. pontja; az Elsőfokú Bíróság elnöke T-392/02. R. sz., *Solvay Pharmaceuticals kontra Tanács* ügyben 2003. április 11-én hozott végzésének [EBHT 2003., II-1825. o.] 53. pontja).

- 33 Meg kell tehát vizsgálni, hogy fennállnak-e olyan körülmények, amelyek alapján valószínűsíthető az alapeljárás felperese által benyújtott megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósága.

A felek érvei

- 34 A Bizottság álláspontja szerint a megsemmisítés iránti kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan. Szerinte a vitatott intézkedés nem megtámadható aktus. A kereset ugyanis az OLAF által a belga és német hatóságokhoz intézett levelekkel kapcsolatos, amelyekben az OLAF csupán továbbította azokat az információkat, amelyeket belső vizsgálatai során, feltehetően büntetőeljárást eredményező cselekményekről szerzett. Ezen információk továbbításának önmagában semmi olyan kötelező joghatása nincsen, amely az érintett érdekeit — annak jogi helyzetét jelentős mértékben módosítva — hátrányosan érintené. Ezt az elemzést támasztja alá az Elsőfokú Bíróság T-377/00., T-379/00., T-380/00., T-260/01. és T-272/01. sz., Philip Morris International kontra Bizottság ügyben 2003. január 15-én hozott ítélete ([EBHT 2003., II-1. o.]), valamint az Elsőfokú Bíróság T-215/02. sz., Gómez-Reino kontra Bizottság ügyben 2003. december 18-án hozott végzése (EBHT 2003., II-1685. o.) és a T-29/03. sz., Comunidad Autónoma de Andalucía kontra Bizottság ügyben 2004. július 13-án hozott végzése (EBHT 2004., I-2923. o.).
- 35 A felperes azzal érvel, hogy a belga hatóságok cselekményei közvetlenül az OLAF azon határozatából következnek, hogy ellene feljelentést tegyenek. E tekintetben emlékeztet arra, hogy az OLAF különösen fontos szerv, amelynek fellépését a tagállamok a leghatározottabban támogatják. Ha az OLAF „bizonyítékok” lefoglalására irányuló kérelmét nem teljesítették volna, ezt úgy lehetett volna tekinteni, hogy a Belga Királyság megsértette az EK 10. cikk szerinti jóhiszemű együttműködés kötelezettségét.
- 36 A felperes hozzáteszi, hogy jelenleg semmiféle olyan biztos jogorvoslat nem létezik, amellyel meg lehetne akadályozni, hogy az OLAF hozzáférhessen a lefoglalt

dokumentumokhoz. Az OLAF-ot ugyanis semmi nem akadályozza abban, hogy a belga hatóságok előtt folyó eljárásba magánfélként beavatkozzon, és kérje, hogy hozzáférhessen a házkutatás során lefoglalt dokumentumokhoz. Sőt, az OLAF még a belga hatóságok általi vádemelés előtt is kérheti a belga főállamügyésznél az aktákba való betekintést, és a főállamügyész — bár bizonyos mérlegelési jogkörrel rendelkezik a kérdésben — az ilyen kérelmet valószínűleg teljesítené. Következésképpen a jelen ügyben közösségi szintű bírósági felülvizsgálatra van szükség (a Bíróság 294/83. sz., *Les Verts kontra Parlament* ügyben 1986. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 1986., 1339. o.] 23. pontja, valamint a 302/87. sz., *Parlament kontra Tanács* ügyben 1988. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5615. o.] 20. pontja).

- 37 Az FIJ a megsemmisítés iránti keresetet, ugyanazon érvek alapján, mint a felperes, teljes mértékben elfogadhatónak tartja.

Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró álláspontja

- 38 Emlékeztetni kell arra, hogy megsemmisítés iránti keresettel megtámadható aktusoknak vagy határozatoknak csak a felperes érdekeit érinteni képes, annak jogi helyzetét jelentős mértékben módosító, kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések minősülnek (a Bíróság 60/81. sz., *IBM kontra Bizottság* ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja, valamint a C-476/93. P. sz., *Nutral kontra Bizottság* ügyben 1995. november 23-án hozott ítélet [EBHT 1995., I-4125. o.] 28. és 30. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-54/96. sz., *Oleifici Italiani és Fratelli Rubino kontra Bizottság* ügyben 1998. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3377. o.] 48. pontja és a T-125/97. sz. és T-127/97. sz., *Coca-Cola kontra Bizottság* ügyben 2000. március 22-én hozott ítélete [EBHT 2000., II-1733. o.] 77. pontja).
- 39 Jelen esetben a megtámadott aktus az az intézkedés, amellyel az OLAF az 1073/1999 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének megfelelően információkat továbbított a belga és a német hatóságoknak.

40 Ez utóbbi rendelkezés értelmében „a Hivatal igazgatója megküldi az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára azokat az információkat, amelyeket a Hivatal belső vizsgálatai során feltehetően büntetőeljárást eredményező cselekményekről szerzett”.

41 Ezenkívül az 1073/1999 rendelet (13) preambulumbekendése kimondja, hogy „a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak, vagy az esetnek megfelelően az intézményeknek, szervezeteknek, hivataloknak vagy ügynökségeknek kell eldönteniük a Hivatal által készített jelentés alapján, hogy a lefolytatott vizsgálatot követően milyen intézkedéseket kell megtenni”.

42 Azt is ki kell emelni, hogy az OLAF igazgatója 2004. február 11-i továbbító levelében a következő módon fogalmazott:

„[...] Az 1073/1999 rendelet 10. cikke (2) [bekezdése] alapján és az esetlegesen megindítandó bírósági eljárás céljából mellékeljük a tárgyban megnevezett ügyre vonatkozó közbeső jelentést, amely feltehetően büntetőeljárást eredményező cselekményekről tartalmaz információkat.”

43 Az 1073/1999 rendelet és a 2004. február 11-i továbbító levél — semmiképpen sem támasztva alá a felperes elemzését — azt mutatja, hogy az információk OLAF általi továbbítása a nemzeti igazságügyi hatóságoknak ez utóbbiak tekintetében semmilyen kötelező joghatással nem jár, és e hatóságok szabadon dönthetnek arról, hogy az OLAF vizsgálata alapján milyen intézkedéseket tesznek.

44 Ami pedig az EK 10. cikk szerinti jóhiszemű együttműködést illeti, ez valóban arra kötelezi a nemzeti igazságügyi hatóságokat, hogy komolyan foglalkozzanak az OLAF által az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése értelmében továbbított információkkal. Az említett rendelkezés azonban egyáltalán nem kötelezi a nemzeti

hatóságokat arra, hogy meghatározott lépéseket tegyenek, amennyiben úgy ítélik meg, hogy az OLAF által továbbított információk ezeket nem indokolják. Így ha a nemzeti hatóságok adott esetben úgy döntenek, hogy az OLAF által továbbított információk alapján eljárnak, döntésük az e hatóságokra ruházott hatáskörök önálló gyakorlásán alapul.

- 45 Ami e tekintetben a hatékony bírói jogvédelemhez való jogon alapuló érvet illeti, a felperes semmilyen módon nem bizonyította, hogy mi akadályozná meg abban, hogy a nemzeti igazságügyi hatóságok lakásán és irodájában tartandó házkutatást elrendelő határozatát megtámadja. Éppen ellenkezőleg, a felperes magyarázataiból világosan kiderül, hogy jogorvoslattal élt az ügygel megbízott vizsgálóbíró határozata ellen, és hogy nemzeti szinten jelenleg bírósági eljárás van folyamatban. Tekintettel azokra a jogorvoslatokra, amelyek tehát nemzeti szinten a felperes rendelkezésére állnak, nem szükséges megvizsgálni azt, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez való jog kivételes esetekben vajon megtámadhatóvá tesz-e valamely olyan közösségi aktust, amely egyébként nem lenne megtámadható.
- 46 Mivel az OLAF azon határozata, hogy továbbítja a szóban fogó jelentést a nemzeti igazságügyi hatóságoknak, nem bír kötelező joghatással, ezért nem minősül megtámadható aktusnak.
- 47 Következésképpen ebben a szakaszban nem állnak rendelkezésre olyan elemek, amelyek alapján valószínűsíthető az alapeljárás felperese által benyújtott megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósága.
- 48 A fentiekre tekintettel az ideiglenes intézkedésről határozó bíró a felperesnek csak a kártérítési keresetre vonatkozó érveit vizsgálja meg.

Fumus boni juris

A felek érvei

- 49 Annak bemutatására, hogy kártérítési keresete valószínűleg megalapozott, a felperes azt állítja, hogy „[a vitatott intézkedés], a 2002 márciusi és a 2003 szeptemberi sajtóközlemények, amelyek megsértik a gondos ügyintézés és az arányosság elvét [...], valamint a későbbi, a felperes ellen folyamatban levő nyomozásról tett nyilvános nyilatkozatok szakmai körökben súlyosan sértették a felperes hírnevét és tekintélyét”.
- 50 Hozzáteszi, hogy „két szempontból is súlyos sérelmet szenvedett el”. Először azt állítja, hogy „sokkal nehezebben lesz képes információkat szerezni azokból a forrásokból, amelyekre munkája végzésénél támaszkodik”. Másodszor azt állítja, hogy „cikkeinek a napilapok és folyóiratok részére történő eladása lényegesen megnehezült” és az „OLAF cselekményei tehát máris jelentősen hátráltatták szakmai pályafutását [...] és fejlődési lehetőségeit”. Úgy véli, hogy ezt a kárt „közvetlenül az OLAF jogellenes cselekményei okozták”, és előadja, hogy a jogvita e szempontjait „a keresetlevélben részletesebben kifejtette”.
- 51 A Bizottság azzal érvel, hogy a felperes nem mutatta be, hogy a *fumus boni iuris* feltétele a jelen esetben teljesül.

Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró álláspontja

- 52 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösségnek az EK 288. cikk (2) bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelőssége több feltétel együttes fennállásának függvénye, nevezetesen, hogy a megsértett jogszabály célja az legyen, hogy magánszemélyeket jogokkal ruházzon fel, hogy a kötelezettségzegés kellően egyértelmű legyen, illetve hogy közvetlen ok-okozati összefüggés álljon fenn a jogi aktus kibocsátójának

kötelezettségszegése és a károsult által elszenvedett kár között (lásd a Bíróság C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben, 2000. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5291. o.] 41. és 42. pontját és a C-312/00. P. sz., Bizottság kontra Camar és Tico ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11355. o.] 53. pontját). Amennyiben e feltételek bármelyike nem áll fenn, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, mégpedig anélkül, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének további feltételeit meg kellene vizsgálni (a Bíróság C-104/97. P. sz., Atlanta kontra Európai Közösségek ügyben 1999. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-6983. o.] 65. pontja).

- 53 Ami a második feltételt illeti, a közösségi jog kellően egyértelmű megsértésének meghatározó ismérve az, hogy az érintett közösségi intézmény mérlegelési jogkörének határait nyilvánvalóan és jelentősen figyelmen kívül hagyja. Ha ez az intézmény csak meglehetősen csekély, illetve semmilyen mérlegelési jogkörrel nem rendelkezik, a közösségi jog pusztá megsértése elegendő lehet a kellően egyértelmű jogsértés megállapításához (a Bíróság C-5/94. sz. Hedley Lomas-ügyben 1996. május 23-án hozott ítéletének [EBHT 1996., I-2553. o.] 28. pontja; a C-178/94., C-179/94. és C-188/94–C-190/94. sz., Dillenkofer és társai ügyekben 1996. október 8-án hozott ítéletének [EBHT 1996., I-4845. o.] 25. pontja; a C-127/95. sz., Norbrook Laboratories ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1531. o.] 109. pontja; a C-424/97. sz. Haim-ügyben 2000. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5123. o.] 38. pontja, valamint a fent hivatkozott Bergaderm et Goupil kontra Bizottság ítélet 43–44. pontja).
- 54 Ami az okozati összefüggés harmadik feltételét illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében közvetlen ok-okozati összefüggésnek kell fennállni az érintett intézmény állítólagos kötelezettségszegése és a felhozott kár között, amely összefüggést a felperesnek kell bizonyítania (az Elsőfokú Bíróság T-220/96. sz., EVO kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. április 24-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2265. o.] 41. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Pontosításra került továbbá, hogy az érintett intézmény kötelezettségszegő magatartásának kell e kár meghatározó okának lennie (az Elsőfokú Bíróság T-201/99. sz., Royal Olympic Cruises és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 2000. december 12-én hozott végzésének [EBHT 2002., II-4005. o.] 26. pontja, amely végzést a C-49/01. P. sz., Royal Olympic Cruises és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. január 15-én — fellebbezést követően — hozott végzés is megerősített [EBHT-ban nem tették közzé]).

- 55 Jelen esetben az ideiglenes intézkedés iránti kérelemből kiderül, hogy a felperes keresetének érdemi részében annak a kárnak a megtérítését kéri, amelyet szakmai pályafutása, jó hírneve és tekintélye vonatkozásában állítólag elszenvedett. Kérelméből ezenfelül az is kiderülni látszik, hogy e kárt két tényező okozza, nevezetesen egyrészt a vitatott intézkedés, másrészt pedig az OLAF sajtóközleményeinek 2002 márciusi és 2003 szeptemberi közzététele.
- 56 Ami először is a vitatott intézkedésből eredő kárt illeti, a felperes semmilyen módon nem magyarázza, hogy első látásra miben állna az okozati összefüggés egyrészt a Bizottságnak felrótt magatartás, nevezetesen az OLAF által a nemzeti hatóságok felé történt pusztá információtovábbítás, másrészt pedig az általa állítólag elszenvedett kár között.
- 57 Az e ponthoz tartozó magyarázat hiánya annál is inkább jelentőséggel bír, mivel a fenti 46. pontban már megállapításra került, hogy a szóban forgó jelentésnek az OLAF általi továbbítása a nemzeti igazságügyi hatóságoknak ez utóbbiak tekintetében semmilyen kötelező joghatással nem járt, és e hatóságok szabadon dönthettek arról, hogy az OLAF vizsgálata alapján milyen intézkedéseket tesznek.
- 58 Az ugyanis világos, hogy a felperes az állítólagos kárt nem szenvedte volna el, ha a nemzeti hatóságok nem döntöttek volna a nyomozati eljárás megindítása mellett. Így nincs okozati összefüggés a Bizottságnak felrótt magatartás és a felperes által állítólag elszenvedett kár között.
- 59 Így — anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni, vajon a felperes bizonyította-e, hogy bármilyen kárt elszenvedett — meg kell állapítani, hogy a felperes jogilag nem bizonyította kellőképpen, hogy a vitatott intézkedés megalapozza a Közösség szerződésen kívüli felelősségét.

- 60 Ami másodsorban a felperes által az OLAF 2002 márciusi és 2003 szeptemberi sajtóközleményének kiadása következtében elszenvedett állítólagos kárt illeti, az ideiglenes intézkedés iránti kérelem semmilyen olyan jogi vagy ténybeli elemet nem tartalmaz, amely az ideiglenes intézkedésről határozó bíró számára lehetővé tenné annak megítélését, hogy a felrótt magatartás mennyiben ellentétes a gondos ügyintézés és az arányosság elvével. Anélkül, hogy meg kellene vizsgálni, vajon e két elv a vonatkozó ítélkezési gyakorlat értelmében magánszemélyekre jogokat ruház-e (lásd a fenti 52. pontot, valamint különösen az Elsőfokú Bíróság T-196/99. sz., Area Cova és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 2001. december 6-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-3597. o.] 43. pontját), elegendő megállapítani, hogy a felperes által hivatkozott azon egyetlen tény, hogy az európai ombudsman 2003-ban „hivatali visszásságot” állapított meg, még nem jelenti azt, hogy a gondos ügyintézés elvének megsértéséről lenne szó, ahogyan azt a közösségi bíróság értelmezi. Arra is emlékeztetni kell, hogy azok a tények, amelyeket az európai ombudsman végső határozata meghozatalakor, 2003. november 20-án ismert, nem feltétlenül azonosak az Elsőfokú Bíróság által jelenleg ismertekkel.
- 61 Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy a szóban forgó magatartás jogellenes, az ideiglenes intézkedés iránti kérelem semmilyen olyan adatot nem tartalmaz, amely az ideiglenes intézkedésről határozó bíró számára lehetővé tenné annak megítélését, hogy a sajtóközlemények OLAF általi, 2002 márciusi és 2003 szeptemberi kiadása mennyiben minősíthető „kellően egyértelmű kötelezettségszegésnek”, amely megalapozhatja a Közösség szerződésen kívüli felelősségét (lásd a fenti 53. pontot).
- 62 A fentiekből az következik, hogy — az Elsőfokú Bíróság alapeljárásban hozandó határozatának befolyásolása nélkül — az ideiglenes intézkedésről határozó bíró rendelkezésére álló információk alapján a felperes nem kellően bizonyította jogi szempontból, hogy kártérítési keresete nem nyilvánvalóan megalapozatlan.
- 63 E körülmények között az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani anélkül, hogy meg kellene vizsgálni, vajon az ideiglenes intézkedés elrendelésének egyéb feltételei fennállnak-e.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKE

a következőképpen határozott:

- 1) **Az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasítja.**
- 2) **A költségekről jelenleg nem határoz.**

Kelt Luxembourgban, 2004. október 15-én.

H. Jung

hivatalvezető

B. Vesterdorf

elnök